

Invandringens pris

Invandringen är den svenska politikens "third rail", den elektrifierade skena som inte kan vidröras utan risk för livet. Det konstaterar Markus Uvell, Timbros nye vd, i förordet till en liten skrift om "Integrationens utmaningar".

Nå, risk för livet är väl att ta i – särskilt när man ser vilka risker medborgare i Egypten och på andra håll tar för rätten att få tala och leva friare. Men Sverige är ett konsensusamhälle, liksom Japan. I ett sådant samhälle är många rädda för att bli stämplade som udda och utanför.

Invandringen är en av de frågor som dominerar av denna rädsla (klimatfrågan är en annan). När jag skrev en kolumn i Dagens Nyheter (25/1) till försvar för migrationsminister Billströms resa till Irak 2007 (dokumenterad via Wikileaks) fick jag massor av läsareaktioner, alla stödjande. Men många uttryckte samtidigt bekymmer för min person. Något kunde hända mig, efter-

som jag bröt mot ett tabu för det politiskt korrekta. Denna rädsla i Sverige!

Samma vecka deltog jag i ett seminarium ordnat av Axess på anrika Engelsberg i

Bergslagen. Temat var "Images of Sweden". Seminariet utvecklades till en kritisk prövning av invandringen. En eftertänksam professor som Åke Daun liksom en kosmopolitisk journalist som Richard Swartz uttryckte båda djupa oro över vad de såg som ett kapitalt misslyckande. Tre av fyra invandrare som har kommit till Sverige de senaste fem åren saknar arbete. Snitttiden för att få arbete är sju år. Värst är det för afrikaner.

SVERIGE HAR REKORD I ATT ta emot invandrare från utomeuropeiska länder på olika humanitära grunder. Men väl här kommer ett förbluffande stort antal av dem inte in i det svenska samhällslivet. De lever på bidrag från de svenska skattebetalarna. Fäder utan arbete tappar i familjeauktoritet. Bitterhet och omvänd rasism frodas bland ungdomarna. Detta föder i sin tur svarsreaktioner hos många svenska ungdomar, något som kan ses i skolvalsresultaten för Sverigedemokraterna.

Vi måste öppna diskutera verkligheten som den ser ut. Det är ett faktum att invandrare är grovt överrepresenterade i brottsstatistiken. Som Paulina Neuding, själv med invandrarbakgrund, konstaterar i Timbroantologin är överrepresentationen större ju grovare brottslighet vi talar om. För dödligt våld och försök till mord och dråp är "överrisken" – enligt senast tillgängliga rapport – 4,2 gånger för invandrare jämfört med gruppen

"Sverigefödda med svenska föräldrar". Risken är 5 gånger så hög vad gäller våldtäkt och våldtäktsförsök. Sambandet består även efter kontroll för kön, ålder, utbildning och inkomst. Den är för stor för att kunna förklaras med sociala omständigheter. Hur ser selektionen ut av en del personer som har kommit till Sverige?

SVERIGE HAR UNDER ETT 30-TAL ÅR haft en unik invandringspolitik. Vi har i princip sagt nej till arbetskraftsinvandring av ryska ingenjörer och baltiska läkare. Ju mindre du kan bidra med till det svenska samhället, desto större chans att få stanna här. Inget annat land har, vad jag vet, en så självdestruktiv invandringspolitik. Nu ändras den. Regeringen har också drivit igenom försörjningskrav och id-kontroll för anhöriginvandring.

Men i våra massmedier och i den offentliga debatten betraktas det som ett självklart humanistiskt krav att även de som vistas olagligt i Sverige utan tillstånd, "de papperslösa", ska försörjas av de svenska skattebetalarna. Ett starkt krav från bland annat Miljöpartiet är att även de "papperslösa" ska ges del av välfärdsstaten, däribland full tillgång till den svenska sjukvården. Vi talar här inte bara om akutfall, där läkaretiken träder in, utan om all vård.

Åke Daun föreslog en cost/benefit-analys, utan skygglappar, av den svenska invandringspolitiken. Den skulle nog visa att det är ohållbart att ta emot så många icke-arbetande som Sverige har gjort de senaste åren och samtidigt skicka räkningen för full delaktighet i den svenska välfärdsstaten till skattebetalarna. För den libertarianska lösningen på detta dilemma, att skrota välfärdsstaten och låta folk släpa sig fram utan minimilöner, finns ingen folklig förståelse.

Om inte ledande politiker och medier vågar diskutera verklighetens vägval bäddar de för en social och politisk explosion. På Engelsbergskonferensen ombads vi närvarande statsvetare bedöma Sverigedemokraternas valresultat i riksdagsvalet 2014. Vi skrev alla ner samma prognos: 12 procent.

Hans Bergström

HANS BERGSTRÖM, DOCENT I STATSVETENSKAP OCH FÖRE DETTA CHEF-REDAKTÖR FÖR DAGENS NYHETER

